

Но да не издъзвате вѣтъ отъ Севиля, пнакъ животътъ ви бѣдствова. Тигърътъ, който по единъ каприсъ ви пощади живота, може по единъ противенъ каприсъ да ви лиши отъ свободата ви.

— Да; рече Естеванч, както направи съ . . .

Жозе го престъче съ знакъ; той не искаше да знае Долора запиранъето на Жуанъ д' Авила.

— Но, рече Естеванч, Арбуезъ не са ли олови? Гардунята рѣдко не сполуча.

— Гардунята злѣ извърши порѣчкытъ ни. Тя не олуви инквизитора, но поиска да го убие; но той носи вынѣгы подъ дрехытъ си броня железна плетена, сега е свободенъ, дыше ярость . . . гнѣвътъ му е необузданъ . . . И какво ли ще стане когато са научи побѣгванъето на Долора? Трѣба слѣдователно да сте благоразумны, и найвече да имате търпѣніе. Трѣтъ дни скоро са минуватъ.

— Но нѣкога сж много дългы, рече Долора като гы приближи, за да са научи за какво са разговаряхъ.

— Наистина! рече Жозе, но трѣба да са чака. О! Долоро, посрѣдъ бѣдствіята които та обикалятъ, едно само утѣшеніе ти остава, единъ вѣченъ пріятель, избранъ и благословенъ отъ бащата. Бѣдщето може пакъ да ви са усмихне, и отъ голѣмата ваша радость, нема да са отнеме нито отмѣстванъето, божіята онѣзи служителка, която подъ челоуѣчскыи образъ извършва волята на божественныи си Господаръ и са нарича *Правосждіе!* . . . Богъ, вѣчныйтъ Сѣдникъ, не е забравилъ беззаконіята на Петра Арбуеза. Той ще го удари на златыя му престолъ, посрѣдъ необузданото му сладострастіе.

— Донъ Жозе, ужасавашъ ма; рече Долора растреперана. Ты си мраченъ и ужасенъ като *Орисницата*.

— Силенъ съмъ като Правосждіето, отговори Жозе; но душата ми е прискърбна. Ще са зарадвамъ само въ деня